

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 9737/09
Marijana OLUJIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući dana 17. prosinca 2013. godine u Vijeću u sastavu:

Isabelle Berro-Lefèvre, *predsjednica*,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyeu,

Linos-Alexandre Sicilianos,

Erik Møse,

Ksenija Turković,

Dmitry Dedov, *suci*,

i Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,

Uzimajući u obzir prethodno navedeni zahtjev podnesen 13. siječnja 2009. godine,

Uzimajući u obzir očitovanja koja je podnijela tužena država i odgovore na očitovanja koje je podnijela podnositeljica zahtjeva,

Nakon vijećanja donosi sljedeću odluku:

ČINJENICE

1. Podnositeljica, gđa Marijana Olujić je hrvatska državljanka, rođena 1950. godine i živi u Zagrebu. Pred Sudom ju je zastupala gđa I. Bojić, odvjetnica iz Zagreba. Hrvatsku vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

2. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

3. Podnositeljica zahtjeva je bila većinski dioničar trgovačkog društva A.M. To je trgovačko društvo bilo u sporu oko vlasništva nad zemljišnom česticom s drugim trgovačkim društvom, C.K., koje je na tom zemljištu namjeravalo izgraditi trgovački centar. C.K. je 1997. pokrenuo nekoliko parnica protiv A.M. i podnositeljice zahtjeva vezano uz zemljišnu česticu, uključujući tužbu zbog smetanja posjeda i omogućavanje privremenog pristupa poslovnom prostoru A.M.-a, koji je bio pored gradilišta C.K.-a.

4. Dana 28. listopada 1997. C.K. je podnio građansku tužbu protiv podnositeljice i A.M. pred Općinskim sudom u Zagrebu, tražeći naknadu štete zbog kašnjenja s građevinskim radovima prouzročene opstrukcijom tuženika. Također je tražio određivanje privremene mjere kojom bi se tuženicima zabranilo otuđenje ili opterećenje njihovih nekretnina, kako bi se osigurala naplata zatražene naknade štete.

5. Dana 17. prosinca 1997. Općinski sud u Zagrebu odbio je prijedlog tužitelja za određivanjem privremene mjere. Međutim, to je rješenje Županijski sud u Zagrebu ukinuo 14. travnja 1998. po žalbi tužitelja, a predmet je vraćen Općinskom sudu u Zagrebu na ponovno suđenje.

6. Dana 30. studenoga 1998. podnositeljica je podnijela protutužbu protiv tužitelja, tražeći naknadu štete zbog izgubljene zarade.

7. Dana 11. lipnja 1999. otvoren je stečajni postupak protiv društva A.M. pred Trgovačkim sudom u Zagrebu. Kao posljedica toga, Općinski sud u Zagrebu razdvojio je parnicu pokrenutu 28. listopada 1997. (vidi prethodni stavak 4.) protiv podnositeljice od one pokrenute protiv A.M.

8. Postupak protiv A.M. ustupljen je Trgovačkom sudu u Zagrebu, te su tijekom tog postupka tužitelj i tuženik povukli svoje tužbene zahtjeve. Trgovački sud u Zagrebu je dana 20. siječnja 2005. okončao stečajni postupak protiv trgovačkog društva A.M., jer stečajna masa društva nije bila dovoljna za namirenje troškova postupka.

9. Tijekom postupka za naknadu štete koji je C.K. pokrenuo protiv podnositeljice zahtjeva (vidi prethodne stavke 4. i 7.), nakon što je predmet vraćen Općinskom sudu u Zagrebu na ponovno suđenje (vidi prethodni stavak 5.), taj je sud odredio privremenu mjeru dana 24. listopada 2003. kojom je podnositeljici zabranio da otuđi ili optereti osam zemljišnih čestica u njezinom vlasništvu do donošenja pravomoćne presude o tužbenom zahtjevu tužitelja za naknadu štete. Sud je utvrdio da je tužitelj učinio vjerojatnim da bi njegov tužbeni zahtjev za naknadu štete mogao biti uspješan i da bi bez određivanja takve mjere postojala opasnost da bi podnositeljica zahtjeva mogla spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine. Privremena mjera trebala je ostati na snazi do pravomoćnosti presude u glavnom postupku ili do drukčije odluke suda.

10. Dana 18. studenoga 2003. podnositeljica se žalila protiv tog rješenja Županijskom sudu u Zagrebu, koji nikada nije odlučio o njezinoj žalbi.

11. Dana 23. studenoga 2004. podnositeljica je predložila Općinskom sudu u Zagrebu određivanje privremene mjere kojom bi se zabranilo C.K. da otuđi ili optereti svoje nekretnine, kako bi se osigurala naplata štete koju je potraživala protutužbom (vidi prethodni stavak 6).

12. Na prijedlog C.K., Općinski sud u Dugom Selu naredio je dana 14. prosinca 2004. da se privremena mjera na osam zemljišnih čestica u vlasništvu podnositeljice zahtjeva upiše u zemljišne knjige tog suda.

13. Dana 21. veljače 2005. Općinski sud u Zagrebu odbio je kako tužbu tužitelja, tako i protutužbu podnositeljice zahtjeva (vidi prethodne stavke 4. i 6.). Također je odbio i prijedlog podnositeljice za određivanje privremene mjere (vidi prethodni stavak 11.). Obje su stranke izjavile žalbe protiv ove odluke.

14. Dana 25. listopada 2005. Županijski sud u Zagrebu odbio je obje žalbe i potvrdio prvostupanjsku presudu, koja je time postala pravomoćna. Podnositeljica je tada podnijela reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, u kojoj je navela da su niži sudovi učinili bitnu povredu odredaba parničnog postupka. Revizija podnositeljice je odbijena 18. srpnja 2007.

15. Dana 24. listopada 2007. podnositeljica zahtjeva je podnijela ustavnu tužbu protiv te odluke. Tvrdila je, između ostalog, da je povrijeđeno njezino pravo vlasništva, jer je privremenom mjerom koju je odredio Općinski sud u Zagrebu ona bila spriječena u raspolaganju svojim vlasništvom kroz vremensko razdoblje dulje od četiri godine i da je prvostupanjski sud trebao ukinuti privremenu mjeru 25. listopada 2005., kada je presuda Općinskog suda u Zagrebu postala pravomoćna (vidi prethodni stavak 14.). Također je navela da o njezinoj žalbi protiv privremene mjere Županijski sud u Zagrebu nikada nije odlučio.

16. Dana 29. listopada 2007. podnositeljica zahtjeva je zatražila od Općinskog suda u Zagrebu da ukine privremenu mjeru protiv nje (vidi prethodni stavak 9.). Općinski sud u Zagrebu ukinuo je privremenu mjeru 28. studenoga 2007.

17. Dana 11. lipnja 2008. Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je ustavnu tužbu podnositeljice te je svoju odluku dostavio njezinoj punomoćnici 15. srpnja 2008. Mjerodavni dio odluke glasi kako slijedi:

“...

Članak 48. § 1. Ustava Republike Hrvatske glasi:

Jamči se pravo vlasništva.

Ustavni sud pruža zaštitu prethodno navedenog prava sprječavajući tijela javne vlasti da otežaju [korištenje] ili onemoguće [osobu] u tom pravu, osim ako to nije utemeljeno na zakonu.

Ustavni sud nalazi da je tužba - u pogledu predmeta spora i okolnosti ovoga predmeta - koja se temelji na povredi članka 48. § 1. Ustava koji jamči pravo vlasništva, neosnovana.

...”

18. Na prijedlog podnositeljice zahtjeva, Općinski sud u Dugom Selu naredio je dana 10. prosinca 2008. da se izbriše zabilježba u njegovim zemljišnim knjigama, kojom je zabilježena privremena mjera.

B. Mjerodavno domaće pravo i praksa

1. Ovršni zakon

19. Ovršni zakon („Narodne novine“ Republike Hrvatske, br. 57/1996, 29/1999, 42/2000, 173/2003, 194/2003, 151/2004, 88/2005, 121/2005 i 6720/08) uređuje ovršni postupak na temelju sporova građanskog prava, kao i postupak osiguranja, poput postupka radi određivanja privremenih mjera.

20. Mjerodavne odredbe Ovršnog zakona, koje su bila na snazi u predmetno vrijeme, propisivale su:

Glava trideset prva

PRIVREMENE MJERE

...

2. Privremene mjere radi osiguranja novčane tražbine

Pretpostavke za određivanje privremene mjere

Članak 296. stavak 1.

„Privremena mjera radi osiguranja novčane tražbine može se odrediti ako predlagatelj osiguranja [dakle vjerovnik] učini vjerojatnim postojanje tražbine [to jest da će je uspješno dokazati] i opasnost da će bez takve mjere protivnik osiguranja [dakle dužnik] spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine [dakle naplatu duga] time što će svoju imovinu otuđiti, prikriti ili na drugi način njome raspolagati.“

Vrste privremenih mjera radi osiguranja novčane tražbine

Članak 297.

„(1) Radi osiguranja novčane tražbine može se odrediti svaka mjera kojom se postiže svrha takva osiguranja, a osobito:

...

3. zabrana protivniku osiguranja otuđenja ili opterećenja svoje nekretnine ... uz zabilježbu te zabrane u zemljišnu knjigu, ...

...

(3) Zabrane iz stavka 1. ovoga članka smatraju se provedenima dostavom osobi kojoj su izrečene, odnosno zemljišnoknjižnom odjelu suda.

(4) Učinak zabilježbe zabrane iz stavka 1. točke 3. ovoga članka je u tome što predlagatelj osiguranja može predložiti ovrhu radi naplate svoje tražbine kad ona postane ovršna na nekretnini uknjiženoj u zemljišnoj knjizi na koju se zabrana odnosi, bez obzira na to što je poslije te zabrane treća osoba na temelju dobrovoljne raspoložbe protivnika osiguranja stekla i uknjižila u zemljišnu knjigu neko svoje pravo. Ovrhu na nekretnini [njezinom zapljenom i prodajom] predlagatelj osiguranja može predložiti izravno protiv [treće] osobe na temelju izvršne isprave [primjerice, sudske presude] kojom je protiv protivnika osiguranja utvrđena njegova tražbina radi osiguranja koje je zabrana zabilježena [zabilježbom u zemljišnim knjigama], te [na temelju] dokaza da je osoba protiv koje se ovrha predlaže stekla vlasništvo nekretnine, odnosno pravo na nekretnini nakon zabilježbe zabrane.“

4. Zajedničke odredbe

...

Članak 304.

„(1) Protiv rješenja o prijedlogu za izdavanje privremene mjere dopuštena je žalba u roku od 8 dana...“

(2) Drugostupanski sud dužan je donijeti i otpremiti rješenje o žalbi iz stavka 1. ovoga članka u roku od 30 dana od dana kad je primi.

(3) Žalba ne odgađa provedbu privremene mjere.“

Članak 305.

„(1) Ako predlagatelj osiguranja u određenom roku nije podnio tužbu, odnosno nije pokrenuo drugi postupak radi opravdanja [nastavka] privremene mjere ili je vrijeme za koje je određena privremena mjera proteklo, sud će, na prijedlog protivnika osiguranja, obustaviti postupak i ukinuti provedene radnje...“

2. *Sudska praksa domaćih sudova*

21. U rješenju br. Gž-1170/2001 od 9. listopada 2001. Županijski sud u Koprivnici utvrdio je da je privremena mjera određena u radnom sporu bila na snazi čak i nakon pravomoćnosti presude, jer se mogla ukinuti samo na prijedlog stranke u postupku, a niti jedna stranka u tom postupku nije podnijela takav zahtjev.

22. U rješenju br. Gž-1189/2003 od 15. rujna 2003. Županijski sud u Šibeniku utvrdio je, između ostalog, da temeljem članka 305. Ovršnog zakona sudovi ne mogu ukinuti privremene mjere na vlastitu inicijativu.

23. Pisani podnesci Županijskog suda u Rijeci i Županijskog suda u Osijeku, dostavljeni uz očitovanje Vlade, potvrđuju usklađenost s prethodno citiranom sudskom praksom. Prema tim sudovima, članak 305. Ovršnog zakona jasno određuje da se privremene mjere mogu ukinuti samo na prijedlog stranke u postupku. Prema tome, ne postoje situacije u kojima bi sudovi na vlastitu inicijativu mogli ukinuti privremenu mjeru.

PRIGOVORI

24. Podnositeljica prigovara temeljem članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, da je određivanje privremene mjere kojom je bila spriječena u otuđenju ili opterećenju svojih osam zemljišnih čestica te da je nastavak trajanja privremene mjere kroz vremensko razdoblje dulje od dvije godine nakon pravomoćnosti presude u glavnom postupku, predstavljalo povredu njezina prava na mirno uživanje vlasništva. Nadalje prigovara temeljem članka 13. Konvencije da na raspolaganju nije imala nikakav domaći pravni lijek, jer domaći sudovi nisu odlučili o njezinoj žalbi protiv rješenja kojim je određena privremena mjera.

25. Konačno, podnositeljica prigovara temeljem članka 6. § 1. Konvencije da nije imala pošten i građanski postupak, navodeći da joj je bio dostavljen samo dio pisanih podnesaka tužitelja.

PRAVO

A. Navodna povreda članka 1. Protokola br. 1., uzetog zasebno, kao i zajedno s člankom 13. Konvencije

26. Podnositeljica prigovara pozivajući se na članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, da je određivanje privremene mjere utjecalo na njezine nekretnine te da je nastavak trajanja privremene mjere nakon pravomoćnosti presude u glavnom postupku predstavljalo povredu njezina prava na mirno uživanje vlasništva. Nadalje prigovara temeljem članka 13. Konvencije da na raspolaganju nije imala nikakav domaći pravni lijek, navodeći da o njezinoj žalbi protiv privremene mjere nikada nije bilo odlučeno. Mjerodavne odredbe Konvencije glase:

Članak 1. Protokola br. 1.

„Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni.“

Članak 13.

„Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.“

1. Tvrđnje stranaka

27. Vlada navodi da se podnositeljica nije pridržavala šestomjesečnog vremenskog roka, navodeći da postoji razlika između datuma na obrascu zahtjeva (13. siječnja 2009.) i datuma na bilježu Suda kojim se potvrđuje primitak obrasca zahtjeva (20. siječnja 2009.).

28. Vlada nadalje navodi da podnositeljica nije mogla tvrditi da je žrtva povrede njezinih prava vlasništva, jer je mogla slobodno raspolagati svojom imovinom, bez obzira na privremenu mjeru, te je propustila podnijeti prijedlog za ukidanje privremene mjere čim je presuda postala pravomoćna. Vlada se poziva na sudsku praksu domaćih sudova (vidi prethodne stavke 21.-23.), prema kojoj se privremene mjere mogu ukinuti samo na prijedlog jedne od stranaka.

29. Vlada također navodi da je svako miješanje u pravo podnositeljice na mirno uživanje njezina vlasništva bilo u skladu s odredbama Ovršnog zakona i Zakona o zemljišnim knjigama; da je nastojalo ostvariti zakoniti cilj zaštite trgovačkog društva tužitelja, kao i trećih osoba zainteresiranih za kupnju ili najam nekretnina podnositeljice; te da nije predstavljalo pretjerani teret za podnositeljicu jer je ona mogla raspolagati svojom imovinom unatoč privremenoj mjeri.

30. Konačno, Vlada priznaje da je Županijski sud u Zagrebu propustio odlučiti o žalbi podnositeljice protiv privremene mjere, ali navodi da nije bilo potrebe donijeti odluku o žalbi podnositeljice nakon što je presuda u glavnom postupku postala pravomoćna, posebice imajući u vidu da žalba protiv privremene mjere ne bi zadržala izvršenje.

31. U svojem odgovoru, podnositeljica zahtjeva je podnijela presliku poštanske potvrde o primitku iz koje je vidljivo da je zahtjev poslan 14. siječnja 2009, unutar šestomjesečnog vremenskog roka.

32. Podnositeljica navodi da je njezina mogućnost raspolaganja imovinom bila tek teoretska, jer je zabrana iz privremene mjere zabilježena u zemljišne knjige. Podnositeljica također tvrdi da takvo miješanje u njezina vlasnička prava nije služilo nikakvom zakonitom cilju, već privatnim interesima njezinog protivnika u parnici. Prema njezinom mišljenju, privremena mjera koja je utjecala na njezinu imovinu, *de facto* je služila kao jamstvo za nepodmirene tražbine tužitelja koje je imao prema njezinom trgovačkom društvu, za koje ona nije trebala osobno odgovarati, te je stoga to predstavljalo pretjerani teret. Pored toga, podnositeljica tvrdi da su nacionalni sudovi trebali automatski ukinuti privremenu mjeru nakon što je presuda u glavnom postupku postala pravomoćna.

33. Konačno, podnositeljica navodi da je propust Županijskog suda u Zagrebu da odluči o njezinoj žalbi bio prouzročen nemarom Općinskog suda u Zagrebu, koji nije pravovremeno prosljedio spis predmeta Županijskom sudu u Zagrebu. Prema podnositeljici, takva neaktivnost ne može se opravdati nikakvim okolnostima.

2. Ocjena Suda

(a) Članak 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju uzet zasebno

34. Sud smatra nepotrebnim ispitati prigovore Vlade koji se temelje na nepridržavanju pravila o šestomjesečnom roku od strane podnositeljice zahtjeva i navodni izostanak njezinog statusa žrtve, jer su prigovori podnositeljice u svakom slučaju nedopušteni zbog sljedećih razloga.

35. S obzirom na rješenje Općinskog suda u Zagrebu kojim je određena privremena mjera na nekretninama podnositeljice (vidi prethodni stavak 9.), Sud primjećuje da je podnositeljica u biti prigovorila načinu na koji je Općinski sud u Zagrebu protumačio i primijenio Ovršni zakon u građanskopravnom sporu između privatnih stranaka. Sud u vezi s time ponavlja da je njegova nadležnost u pogledu provjere je li domaće pravo bilo pravilno protumačeno i primijenjeno, ograničena, i da nije njegova funkcija preuzeti mjesto nacionalnih sudova, već je njegova uloga osigurati da odluke tih sudova nisu arbitrarne ili na drugi način očigledno nerazumne (vidi predmet *Anheuser-Busch Inc. protiv Portugala* [VV], br. 73049/01, § 83., ECHR 2007-I).

36. U ovom je predmetu tužitelj pokrenuo parnicu protiv podnositeljice zahtjeva, tražeći naknadu štete. U tijeku tog postupka, tužitelj je od Općinskog suda u Zagrebu tražio određivanje privremene mjere na nekretninama podnositeljice zahtjeva. Sudac u parnici usvojio je prijedlog tužitelja za određivanjem privremene mjere, utvrđujući da su ispunjene zakonske pretpostavke za određivanje takve mjere (vidi prethodni stavak 9.). Rješenje Općinskog suda u Zagrebu bilo je zadovoljavajuće obrazloženo i temeljilo se na mjerodavnim odredbama Ovršnog zakona. Sud ne nalazi osnovu za donošenje zaključka da je na pobijano rješenje utjecao bilo kakav element arbitarnosti ili da je ono na drugi način bilo očigledno nerazumno.

37. U pogledu nastavka privremene mjere nakon pravomoćnosti presude Općinskog suda u Zagrebu (vidi prethodni stavak 14.), Sud primjećuje da je privremena mjera trebala biti na snazi do pravomoćnosti presude u glavnom postupku ili do drukčije odluke suda (vidi prethodni stavak 9.). Budući da nacionalni sudovi u kasnijim fazama postupka nisu donijeli odluku u pogledu privremene mjere, privremena je mjera trebala ostati na snazi do datuma kada je glavna presuda postala pravomoćna, dakle do 25. listopada 2005. Prema mjerodavnim odredbama hrvatskog prava (vidi prethodni stavak 20.), nakon tog datuma podnositeljica zahtjeva trebala je predložiti Općinskom sudu u Zagrebu da ukine privremenu mjeru. Priznajući specifičnost ovakvog procesnog pravila, Sud ponavlja da je prvenstveno na nacionalnim tijelima, posebice sudovima, da tumače i primjenjuju domaće pravo. Sud mora provjeriti sukladnost učinaka takvog tumačenja s Konvencijom (vidi predmet *Tejedor García protiv Španjolske*, 16. prosinca 1997., § 31., *Izješća o presudama i odlukama 1997-VIII*).

38. Sud primjećuje da članak 305. Ovršnog zakona jasno utvrđuje pravo podnositeljice zahtjeva da traži ukidanje privremene mjere odmah po pravomoćnosti glavne presude (vidi prethodni stavak 20.). Nadalje, Sud iz mjerodavnih odredaba Ovršnog zakona ili domaće sudske prakse (vidi prethodne stavke 21.-23.) ne nalazi da je obveza nacionalnih sudova bila automatski ukinuti privremenu mjeru u situacijama usporedivim s ovim predmetom. Budući da je podnositeljica zahtjeva tek 29. listopada 2007. predložila ukidanje mjere (vidi prethodni stavak 16.), sama se dovela u situaciju kojoj prigovara pred Sudom.

39. Sud stoga zaključuje da se u ovom predmetu nastavak privremene mjere nakon pravomoćnosti glavne presude može pripisati propustu podnositeljice da ranije traži njezino ukidanje.

40. U svjetlu prethodno navedenog, Sud zaključuje da je prigovor podnositeljice temeljem članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, uzet zasebno, nedopušten na temelju članka 35. § 3. (a) kao očigledno neosnovan i da ga treba odbaciti na temelju članka 35. § 4.

(b) Članak 13. Konvencije uzet zajedno s člankom 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju

41. Sud ponavlja da članak 13. ne sadrži opće jamstvo pravne zaštite svih materijalnih prava. Odnosi se izričito na one slučajeve u kojima podnositelj, na osnovi o kojoj se može raspravljati, tvrdi da je povrijeđeno neko od njegovih prava ili sloboda utvrđenih u Konvenciji.

42. Prema sudskoj praksi Suda, ova se odredba primjenjuje samo u slučajevima kada pojedinac ima "zahtjev o kojem se može raspravljati" da je žrtva povrede prava iz Konvencije (vidi, između brojnih ostalih izvora, predmet *Boyle i Rice protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 27. travnja 1988., § 52., Serija A br. 131).

43. Sud je prethodno utvrdio da je prigovor podnositeljice zahtjeva temeljem članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju koji se tiče određivanja i nastavka privremene mjere očigledno neosnovan. U vezi s tim Sud želi istaknuti da je uobičajenim tumačenjem riječi teško zamisliti kako bi zahtjev koji je „očigledno neosnovan“ unatoč tome mogao imati svojstvo „da se o njemu može raspravljati“ i obratno (vidi predmet *Boyle i Rice*, naprijed citirano, § 54.).

44. Sud stoga zaključuje da podnositeljica zahtjeva nije podnijela „zahtjev o kojem se može raspravljati“, pa se članak 13. Konvencije uzet zajedno s člankom 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju ne može primijeniti na njezin slučaj.

45. Iz toga slijedi da su prigovori podnositeljice nespojivi *ratione materiae* s odredbama Konvencije u smislu članka 35. § 3. (a) Konvencije i da ih stoga treba odbaciti na temelju članka 35. § 4.

B. Navodna povreda članka 6. § 1. Konvencije

46. Konačno, podnositeljica prigovara na poštenost građanskog postupka koji je pokrenut protiv nje, iz razloga da joj nisu dostavljeni svi podnesci podnositelja. Pozvala se na članak 6. § 1. Konvencije čiji mjerodavni dijelovi glase kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da sud pravično ... ispita njegov slučaj...“

47. Sud primjećuje da je podnositeljica zahtjeva propustila istaknuti svoj prigovor pred nacionalnim sudovima.

48. Slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35. § 1. Konvencije zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava, te se stoga mora odbaciti temeljem članka 35. § 4.

Iz tih razloga Sud većinom glasova

Progllašava zahtjev nedopuštenim.

Søren Nielsen
Tajnik

Isabelle Berro-Lefèvre
Predsjednica